(Bůhví čím to může být, že) Vždycky začne lejt - Černý, Mirek

Bůhví, čím to může být, že jak vyjedu z města,
vždycky začne začne zčistajasna lejt,
celou cestu prší, a né na chvíli přestat,
zřejmě to tak prostě musí bejt.

Naposled to bylo, když jsem vyrazil do Ústí,
kam jsem léta s Portou jezdíval,
hned za první zatáčkou se děsnej slejvák spustil
a na první zastávce v tom dešti s kufrem stál ...

Houknul jsem a zastavil, a v hustý šňůře kapek
jsem vytušil jen to, že kufr zved,
když byl blíž, připad mi jako sympatickej chlápek,
když ne uvnitř, aspoň na pohled.

Čvachtal mezi loužema, jak když se cachtá z lodi,
a vypadal, že má už všeho dost,
zmáčk cigáro a pak do auta ten svůj kufr hodil,
byl promoklej dočista až na kost.

Jak jsem ho vočíh, vypadal plus mínus tak na dvacet,
i přestože na bradě bídra měl,
a hlavně cejtit byl tím, že se sem nechce vracet,
měl oči plný toho, co by chtěl.

Zeptal jsem se: "Kam to bude?" a on, že do Mělníka,
že prej tam má jeho strejda krám,
byl se sestrou a ta se teď někde v baru svlíká,
takže je to jedno, kde je sám.

Umí slušně číst, jen s psaním je to horší,
když táta dveřma prásk, šel do práce,
od tý doby všechno nemožný i možný zkouší,
jenže je to jak hnůj převracet.

Stopnul jsem u motorestu, nabrat nový síly,
on šel za mnou tak, jako můj stín,
sedli jsme si ke stolku a za malou chvíli
zdálo se mi, že tak trošku spím.

Jak jídelní lístek okem bleskurychle přelít,
viděl jsem, že jenom ceny čet,
dal si vuřty s cibulí, a tvrdil, že jsou skvělý,
málem bochník chleba k tomu sněd.

Zaplatil jsem, co jsme měli - on, já na tácku,
byl nejvyšší čas, abych popojel,
když se přihnal, podával mi pomuchlanou dvacku,
že prej jsem ji nechal na stole.

Vyklopil jsem ho v Mělníku a pokračoval k Ústí,
a myslel si: "Ten kluk je na tom zle ..."
Pak vzpomněl jsem si, že mě stejně život držel v hrsti,
když mně kdysi bylo dvacet let.

Bůhví, čím to může být, že jak vyjedu z města,
vždycky začne začne zčistajasna lejt,
celou cestu prší, a né na chvíli přestat,
zřejmě to tak prostě musí bejt.